

O mare lucrare urmează să aibă loc

20 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Deși poporul nostru consideră că evenimentul major pe care trebuie să-l aștepte este a doua venire a lui Hristos, pe agenda cerului un alt eveniment este marcat cu roșu: Împlinirea legământului cel veșnic cu biserica ultimei generații. Înainte ca poporul lui Dumnezeu să fie pregătit pentru revenirea lui Hristos, o „mare lucrare urmează să aibă loc,” fără de care trâmbița îngerului al șaptelea nu poate suna.

Poporul lui Dumnezeu trebuie adus înapoi la Sanctuar, acolo unde are loc Nunta Mielului, spre a se bucura de privilegiile Zilei Ispășirii și a primi sigiliul viului Dumnezeu.

Dar cum să fie adus la Sanctuar, când el consideră că se află plecat în adorare chiar în fața tronului de har, și nici nu știe că Dumnezeu a părăsit demult acel tron?

Cum să fie adus, când el nu știe că poporul nostru din generațiile trecute, în frunte cu liderii lui, a părăsit pe Domnul și s-a întors spre Egipt?

Cum să fie adus, când „unul câte unul,” teologii noștri au părăsit locul unde se realiza Nunta, și s-au întors la o fază a lucrării pe care Hristos o părăsise, și în care nu exista nicio soluție pentru „încetarea fărădelegilor” și „aducerea neprihănirii veșnice?”

Dacă înțelegem că cel mai proeminent eveniment al planului de mântuire, cel care pune punct final mării controversate, este sigilarea noului legământ dintre Dumnezeu și poporul Său, atunci vom vedea semnificațiile soliei 1888 într-o lumină cu totul deosebită.

Prin urmare, efortul prezent al cerului este concentrat în a atrage pe poporul Său înapoi de la tronul în fața căruia stă plecat, și a-l aduce la poarta Sanctuarului pe care a părăsit-o, la locul unde se realizează unirea dintre natura umană și cea divină.

Cei care doresc să fie în armonie cu cerul, vor prinde solia de adevăr prezent, și o vor comunica poporului, indiferent de obstacole. Solia 1888 urmărea chiar acest lucru, iar esența ei, forma ei finală de manifestare, modelarea ei în cea mai elocventă schiță minimalistă este: „Mirele este gata, veniți la nuntă!”

Dar gardienii doctrinei nu par impresionați de această mare lucrare pe care cerul o pregătește. Ei nu cred că este nevoie de lumină suplimentară, că „ziua” în care va lega Domnul „vânătaile poporului Său” și va „tămădui rana loviturilor lui” (o clară referire la ștergerea păcatelor), va fi o zi în care lumina va fi de șapte ori mai puternică (Isa 30:26).

Deși scrisă în epoca 1888, declarația următoare pare concepută chiar pentru îngerul bisericii Laodicea din acest timp:

„Mustrea Domnului va fi asupra celor care se erijează în gardieni ai doctrinei, și vor bloca drumul ca să nu ajungă la poporul lui Dumnezeu mai multă lumină. O mare lucrare urmează să aibă loc, și Dumnezeu vede că frații noștri conducători au nevoie de mai multă lumină, ca să se poată uni cu solii pe care El îi trimite spre a realiza lucrarea aceea. Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Spiritul Său, spunând: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înaltă-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isa 58:1). Nimeni să nu își asume riscul de a se așeza între popor și solia din cer. Solia lui Dumnezeu va ajunge la popor, și dacă nu ar exista printre oameni nicio voce care să o comunice, chiar pietrele vor striga. Fac apel la fiecare pastor să caute pe Domnul, să dea la o parte mândria, să renunțe la lupta pentru supremație, și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ține comunitățile noastre în starea aceasta de slăbiciune este inima înghețată, necredința celor care trebuiau să aibă credință” (The EGW 1888 Materials, 992). [va urma]

Solia trebuie să ajungă la popor, și ea va ajunge la popor.

Dacă „pietrele vor striga,” de ce oare așa mulți pastori consideră că „liniștea și pacea” vor fi păstrate în biserică prin închiderea gurii celor care susțin că solia 1888 este soluția lui Dumnezeu la încropeala laodiceană?

Da, ei pot împiedica aceste voci deranjante să se audă în biserică, folosind autoritatea pe care o au, dar atunci, „pietrele vor striga.”

Gardienii doctrinei fac eforturi susținute spre a împiedica lumina aceasta – care cheamă pe oameni înapoi la sanctuar – să ajungă la popor. Nu, ei nu sunt vrăjmași ai lucrării lui Dumnezeu, și nu au nicio intenție să se opună cauzei pe care o iubesc, o slujesc, și pentru care sunt dispuși să facă sacrificii oricât de mari. Dar ei sunt convinși că biserica are setul complet de adevăruri mântuitoare, că nu mai este nevoie de alte adevăruri, și că singura noastră problemă ar fi că nu trăim lumina deja cunoscută. De ce nu o trăim, asta e altă poveste...

Poveste pe care încearcă să o explice fiecare nouă generație de pastori, fără prea mare succes. Ei se alătură cauzei lui Dumnezeu cu dorința fierbinte de a produce redeșteptare și reformă în biserică, și ies la pensie cu speranța că vor reuși mai bine generațiile următoare. Se înscriu la seminar sincer convinși că întreta solie îngerească este idealul suprem căruia este înțelept să-și dedice viețile, ca apoi să descopere că respectiva solie îngerească este atât de complicată și eluzivă, încât este nevoie de multe diplome și doctorate spre a o percepe, defini și comunica.

Vă imaginați revolta lor văzând cum zugravi, agricultori sau simple menajere pretind că au înțeles și se apucă să predice solia îngerului al treilea, fără să țină cont de autoritatea sau expertiza lor.

Dar gardienii doctrinei au fost, cu dragoste și răbdare infinită, ajutați să înțeleagă că Dumnezeu „are o mare lucrare de făcut,” și că ei au nevoie de lumină, spre a se alătura solilor pe care El i-a trimis cu solia neprihănirii lui Hristos acum un secol.

Ar fi simplu și chiar folositor pentru ei să refuze de a se alătura acelor soli. Nu-i obligă nimeni să proclame, sau să aprecieze, o solie în care nu cred, pe care nu o iubesc, sau pe care nu o înțeleg. Domnul nu dorește colaboratori și prieteni veniți alături de El de nevoie, din interes, sau sub amenințare.

Pericolul lor este că, refuzând lumina din partea Domnului, se vor așeza în calea ei, împiedicând-o să ajungă la popor, convinși că slujesc pe Dumnezeu cu cea mai mare curăție de inimă. Făcând așa, nu se vor sfii să smulgă trâmbița de la gura oricui interpretează fals – după opinia lor – melodia aceasta nouă a lui Moise și a Mielușelului.

„Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 388-488).

„Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere” (The EGW 1888 Materials, 536-544).

Aceste apeluri disperate au rămas fără ecou timp de 120 de ani, iar generația prezentă a bărbaților „din inima lucrării” nu pare înclinată să urmeze sfatul înțelept, de a primi lumina, sau a se da la o parte din drum.

Ceea ce va declanșa în biserică tărăboiul pietrelor, care vor începe să strige în urechile bisericii nelegiuirile denominaționale și „păcatele” casei lui Iacob fără să ceară voie, sau să aștepte să li se dea cuvântul.

Lumina va ajunge la popor, iar nunta Mielului va avea loc, oricât de mult se va așeza îngerul bisericii în calea luminii.

***